

de publieke ruimte. Mijn ontwerpen waken een gevoel van plezier en schoonheid opwekken. Het zijn veel hedendaagse sculpturen op publieke plaatsen alleen maar de verveemding verspreken van mensen die al geïnteresseerd zijn. Mijn interesse voor mensen komt dus voort uit de kunst."

Maar dat wel kunst met een hoog aangezicht. Verduyssen drijft bij voorbeeld absoluut grote tonnen zijn, welke planten er moeten sommen. Het hoog en breed de hagen moeten worden, welke mateel het moeten worden gebruikt voor zijpers en posten. Met de tuin van Knokke die hij onzondelijks specialiseert deze pluktekende, moeten de hagen 2,50 m hoog en 80 cm breed zijn, de rozen moeten mooi zijn en in de bloei moeten, maar in de heide moeten omgegeven de hagen's hagen. De tuin in Knokke is de tweede Verduyssen tuin die in het echt gerealiseerd wordt. Twee jaar geleden werd een eerste tuin aangelegd in het Duinae Charholte. Verduyssen is bijzonder opgetogen over de realisatie. "De tekeningen zijn op zichzelf staande kunstwerken, maar het lag toch altijd in de bedoeling om ze ook verder te realiseren."

Hier is ze er niet eindelijk van zelf in zichzelf gekende tuin te integreren in een park. Een park dat bovendien te indruk wil geven dat het spontaan is ontstaan, organisch is gegroeid. "In Knokke heeft Aldrik Heirman heeft het dan ook niet perobreed. Hij heeft de tuin van Verduyssen op een verhoogde plaats aan de rand van het park gelegd. "Op die manier staat de tuin op zichzelf, er bestaat een contrast maar geen rivaliteit tussen het park en het laberint."

Theater

In tegenstelling tot zijn andere tuinen die meestal door hoge hagen van de buitenwereld worden afgegrensd, is de tuin van Knokke open als een waaijer. Het is ook geen echt laberint waarin je verloren loopt. "Mijn heide alleen het esthetisch genoeg om in een laberint te lopen", zegt Verduyssen. "Je moet mijn tuin al wandelen, ead ontdekken. De wegen door de tuin zijn te tauchen aanen. Mijn tuinen zijn routenplatiere tuinen, om in te wandelen, rustig te gaan zitten, wat te pratien, te rusten, te denken..." Wanneer hij bijna lezerlijk herhaalt wat de Vlaamse humanist Justus Lipsius vierhonderd jaar geleden in zijn boek *Over nauwkeurigheid bij algemene mensspiegel schreef*: "Dit is het ware gebruik en doel van de tuin: rust, afzondering, denken, lezen en schrijven, en dat alles in ontspanning en als het ware spierdenwien." De tuin dient niet langer als decor, maar definieert mee het menselijke gebrag. De weg naar zichzelf, naar de ander, naar de wereld, moet al wandelend worden afgelegd, stap voor stap, zoals ook onze gedachten zich ontwikkelen.

"Ik ben niet bezig met tantes om in de zomer met een steed onder een boom te gaan zitten of in het gras te gaan liggen. Mijn tuinen zijn een soort theaters. Ik ben de regisseur of de acteur die volken definieert. Wat niet uitsluit dat ieder mens vrij is om mijn tuin op een voor hem zinvolle manier te gebruiken."

